

Non uno ictu arbor cadit

Na stříbrnou nitku
navlekám slzy stromů,
tak rád bych se vrátil,
vrátil bych se domů...

Bylo nebylo . . .

... „Táto, viděls toho skřílka?“

„Ne, skřítkové nejsou.“

„Jsou. Já ho viděl!“

„Kde prosím tě?“

„Tady v trávě. Měl červenou čepičku“

„To se ti něco zdálo!“

„Ne. Já HO viděl.“

„Pojď domů, ty SKŘÍTKU...“

Pojď si hrát!, píkl vítr na svého mladšího
bratra

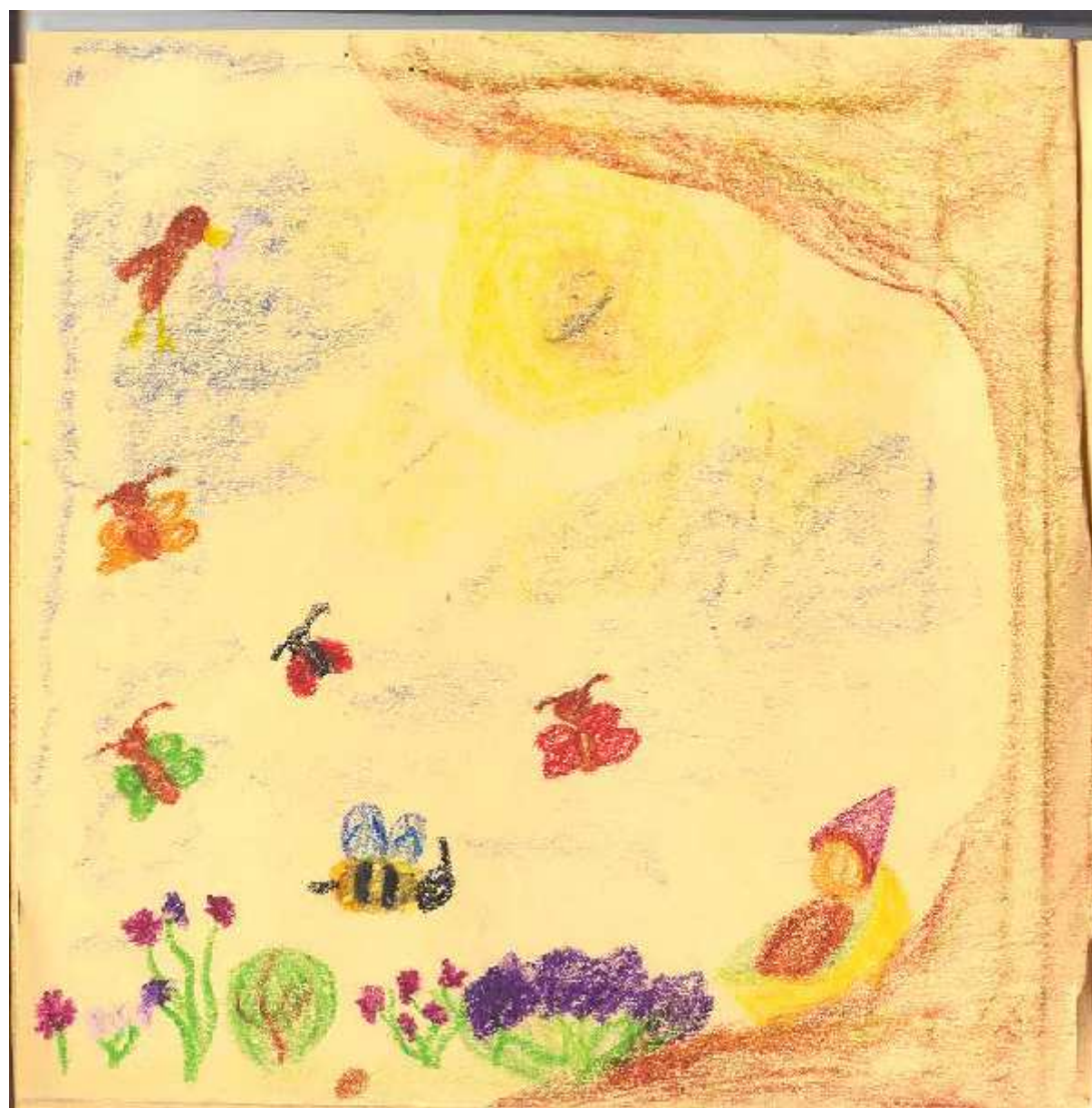
"S tebou? Nikdy. Jsi moc nychlý," vzdychl malý
bráška - VÁNEK a šel si hrát s lasty v korun-
ně stromu.

"Pojď si hrát na babu," zaprosil vítr ještě jednou, až
rozčuhal vše načesane vlasy.

"Dobře, ale chci náškok," poručil vánek a rozletěl se
v korunách stromů to zašumělo, kachnám poucha-
lo perní a vlny na rybníce vesele zatleskaly BUDE
LEGRACE! Vítr se roztančil v prachových
oblacích a rozletěl se. Takle tomu měl nejraději.

FI HO! klukům bral čepice a holčákům
pentle.

MÁM JE, burácel. Ale vánek se schoval za
veliký kámen Vítr zakopl, nohy se mu zapletly
a z kapes všechno vysypalo...

Matičce semínko se dtklo země.

„ACH, TO JE KRÁSA.“

Levnlám se, pomyslelo si, protože mu z té horučky byla bráška lime.

„ACH,“ a protáhlo si nožičky

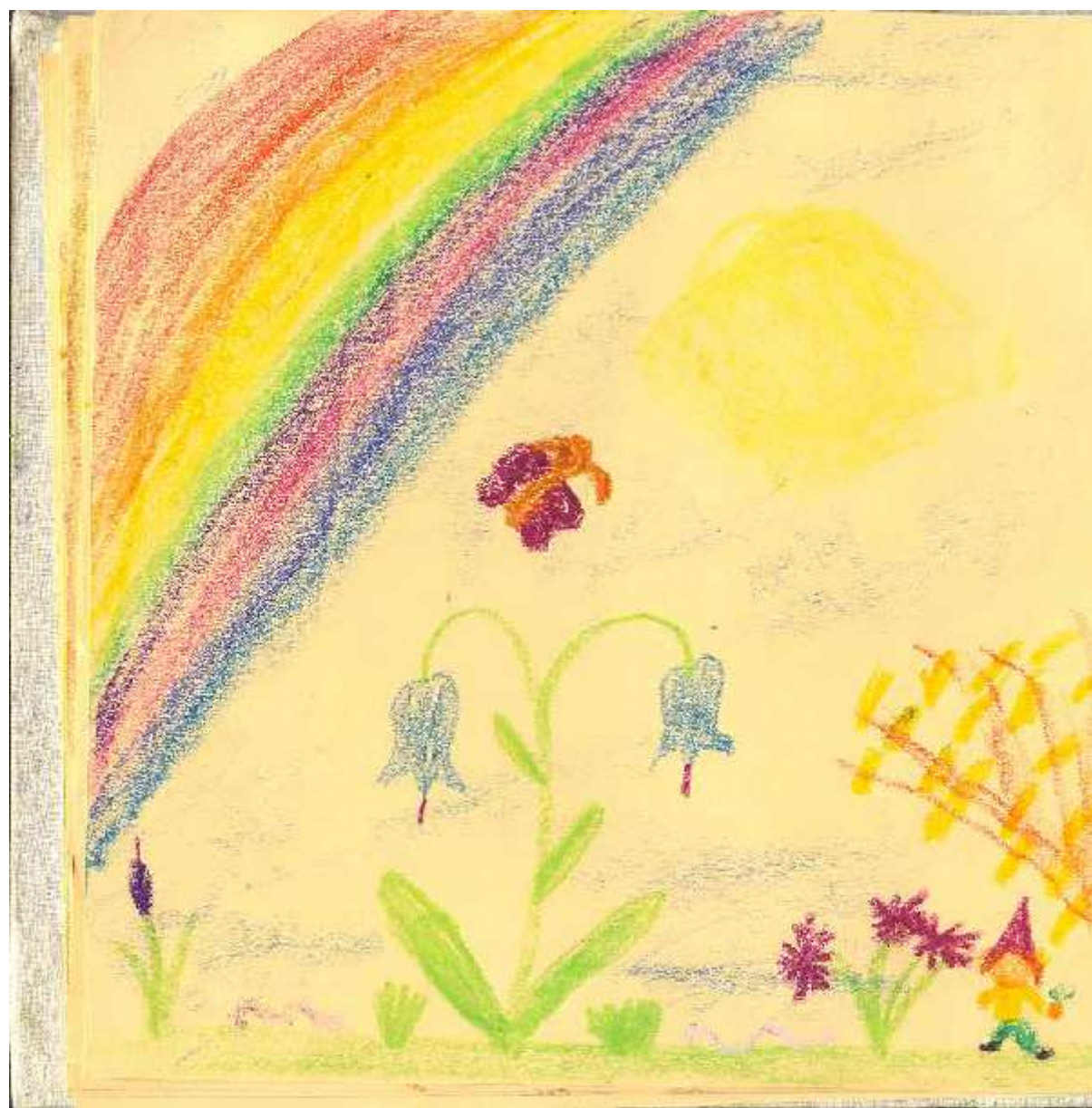
„ACH,“ a protáhlo si ručičky

Ale kdo by se semínkem spinká?

MALÝ SKŘÍTEL.

Skřítkové ale nerostou jako lidé, kvělinky,

či stromy rostou jako skřítkové.

Ráno se skřítek probudil a protáhl.

„Tak tady jsem se narodil? ...“

To je knáča, vždychl tiče skřítek

„Budu se o tebe starat.“ řekl a usmál se
na malé semínko.

A tak se o semínko stal. V létě je zaléval
vodou z rybníčka. Nosil ji v čepici, aby semín-
ko neuschlo. V zimě ho zakrýval listím, které
našel v blízkém lese. A když byl mráz,
zakrýval ho sáně. V létě i v zimě si malé
semínko nosil sebou. A ono ho také křídlo...

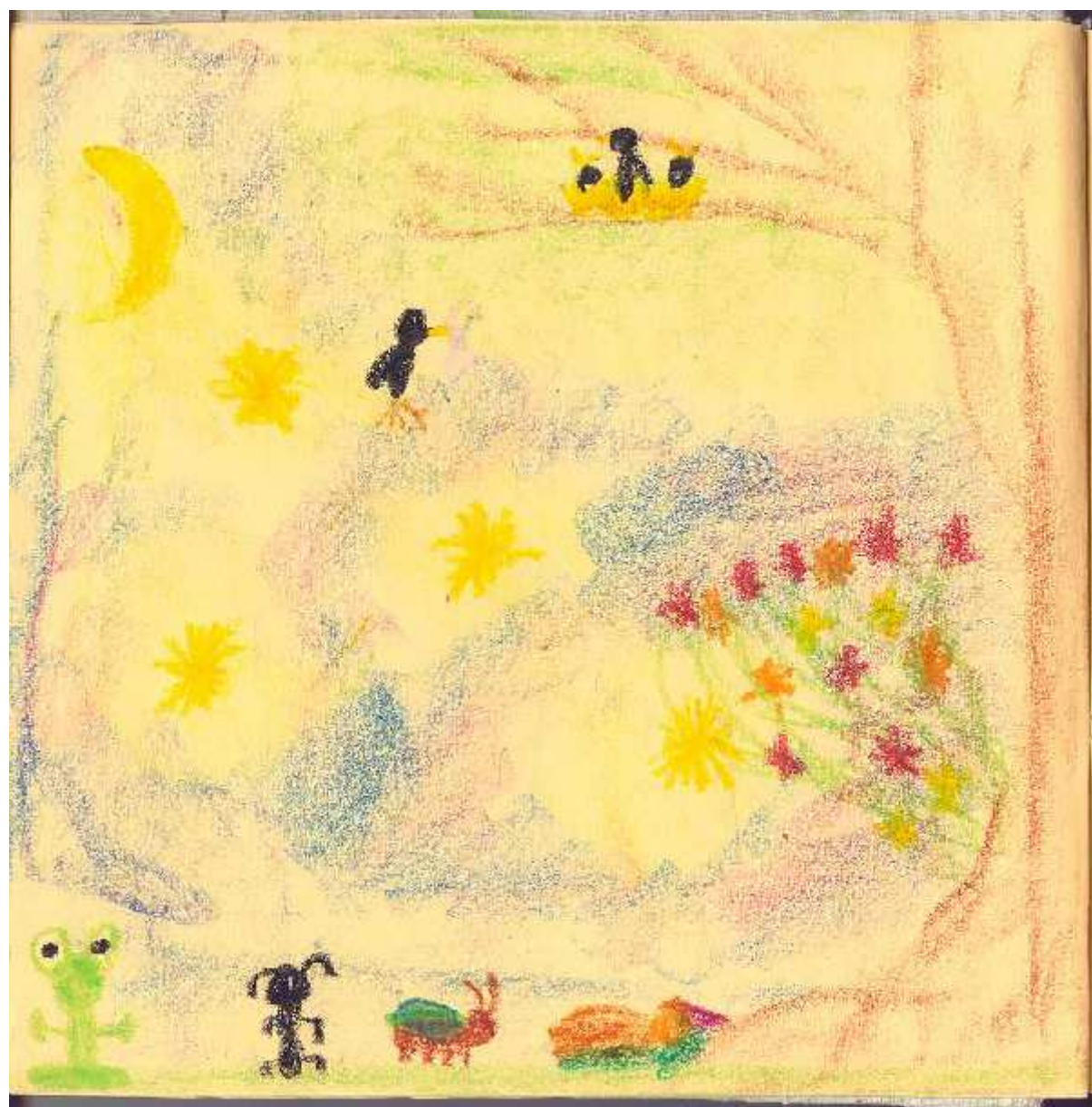
A semínko rostlo. Ne tak rychle jako skřítečkove,
ani tak knídce a prudce jako lidé. Rostlo jako stromy
umí růst.

Ze spousty dní umělo samo pít a za spousty dní
mu neradil ani mraz. Lístičky, které na podzim
sfoukal nebezpečný vítr, hrály strom i prozkřehlého
spícího skřítky. celou zimu. V létě lístičky zpívaly
veselou zelenou písničku a skřítek se často scho-
vával v jejich stínu.

Skřítek poznal, že je tu doma... a redoval se z toho
poznání...

Houpal se ve větvích. Když svítilo sluníčko,
pouštěl na zem malé prasečka. Ze dřevě tu chmí-
nily velké rezavé klobouky, které rostly pod stromem.

SKŘÍTEK BYL ŠÁSTNÝ.

V konuně zpívali kosi a velké tančily. Brončci se
schovávali v trávě. Pod stromem dokonce vyrostla
hous. Postavili ji pikní mravenčák, a tak i oni
by našli domov. Večer skřekotaly žáby. Za noci
je hlídala sova.

SKŘÍTEK už nebyl SAM.

Strom byl velký dům. Dům plný života.

Skřítek rád pozoroval, co všechno se děje.

Jen tak seděl a díval se ...

Jednou na podzim zpíval strom tuze tesně. Skřítek
se k němu přitiskl. Až ho z toho smutku píchlo
u srdíčka.

„Bole tě něco,“ ptal se. „NE“

„Ublížil ti někdo?“ „NE“

„Tak proč pláčeš?“ „Nevím, bojím se...“

„Neboj, mám ti moc rád.“ Zašeptal skřítek, ale
dostal trošičku strach.

Celou zimu o strom pocíval. Přikojíval ho, hřál,
starosti nemohl ani spát.

Když sluníčko rozehrlo ten poslední sněhový
kolaček a skřížinek se usadil ve větvích,
pomyslel si skřítek, že jaro přišlo a vše
bude dobré....

A TAK KONEČNĚ TVRDĚ USNUL.

Probudil ho podivný zvuk. Neznal ho, skřípal
a vrzal... A tehdy se začal skřítek bát
doopravdy. Vyskočil... A uviděl velkého zubatého
draka. Snad nechce jejich strom sežít? ...
„Musím mu pomoci. Ale jak? Nedám si,“ chytil
skřítek první strom. Ten ale jen lence zpípal
a skřítek cítil jeho strach až do konceku prsti.
„BĚDA...“ Zuby se zakously příliš hluboko a strom
zaplatel.

„Nerozumím tomu,“ šeptal lišák skřítkovi a malé
slzičky se mu koulely po tváři.

„MÁM TĚ HOČ RÁD,“ zašuměl strom a s velkým
nachádem se sklátil k zemi.

Pisáři se rozletli, mrazivě ušákali
a skřítek? Zůstal sám.

BOLEST V SRDČÍKU ROSTLA JAK ŠEDIVÝ MRÁK.

Jak dlouho tam stál?

Jak dlouho tšče pílel?

Skřítkové nepláčou tak knětem jako stromy.

Ani tak hlasitě jako lidé.

Pláčou jako skřítečkové...

Sluníčko se usmálo a mlčky ukázalo na
lesní půsinnou koněta jehličím. A tak se skřítek
vydal za sluníčkem. To se každou chvilku ohlo-
valo za ním a zase vykouklo.

Možná si chtělo hrát.

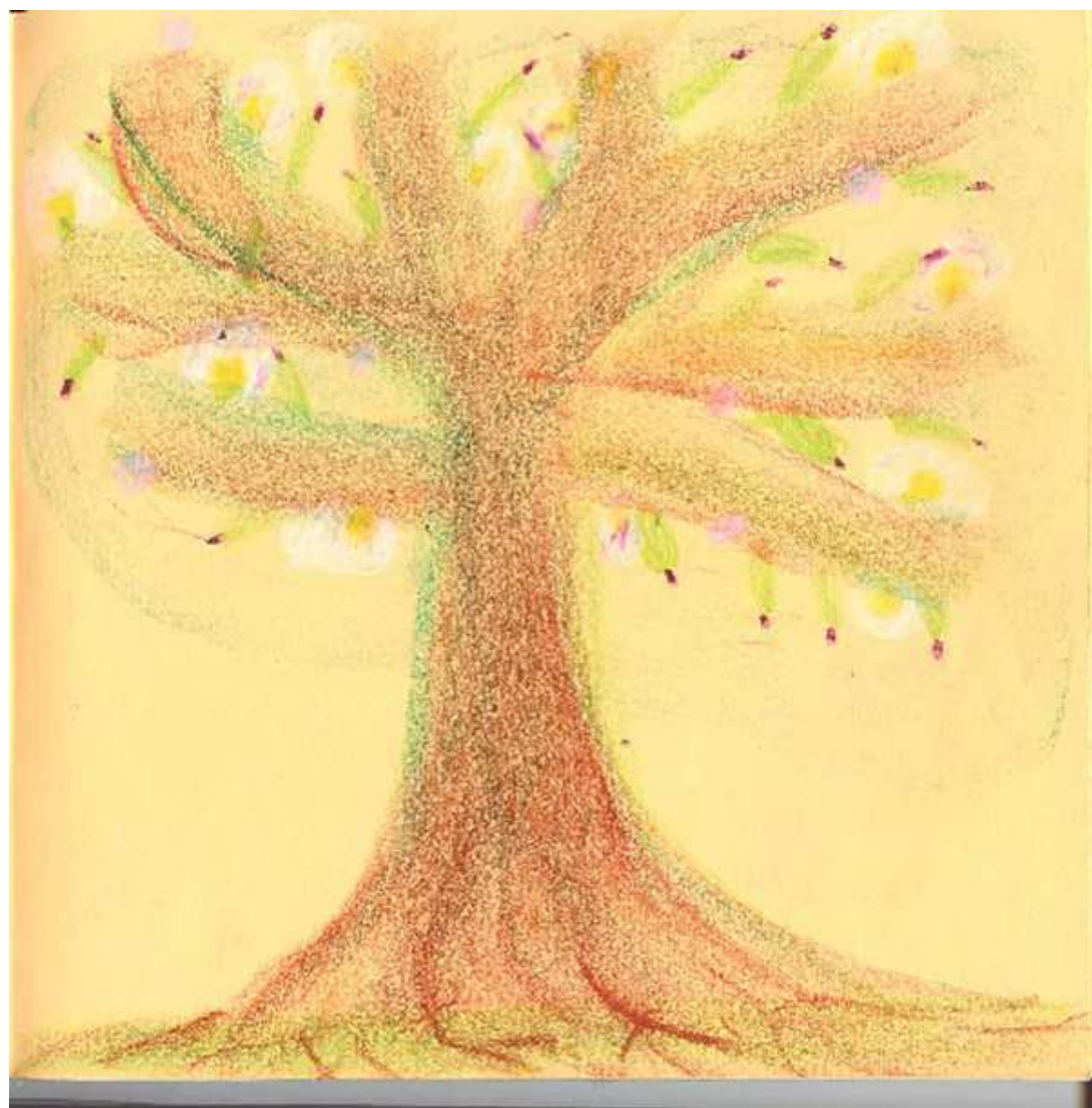
A nebo skřítku rozeznat? ...

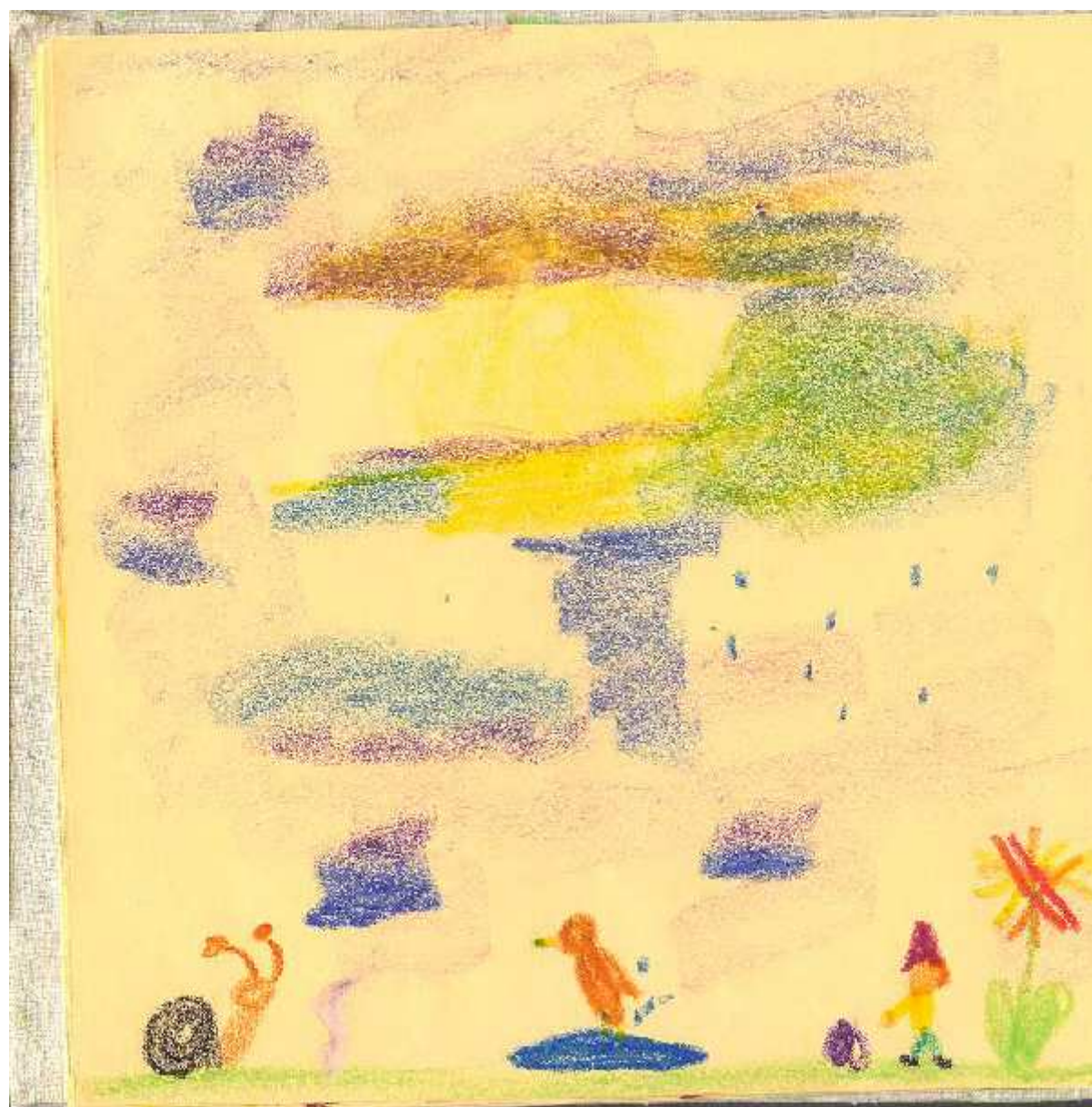

Najednou se stromy rozešlouply Skřítek stál
na louce plné barev a vůní. Kam se však schova-
lo sluníčko? Za velký mrak! Tence to zašuměl.
Jedna dešťová kapka za druhou tleska se k zemi.
Nejdříve tiše a pomalu, pak se začaly divoký
tanec. Řádily v korunách stromů, klouzaly se jak
po skluzavce po stěblech trávy a s výskokem
dopadaly na zem. Jedna druhou chytaly za ruce,
spolu tvořily malá jezírka a rozpustěle se
smály, až se na nich dělála kola!

Skřítek se raději přikrčil
pod velký lopuch

A dost! Řeklo najednou sluníčko a tlesklo
do dlaní. Kapičky pomalu dotěrávily a pláči se mo-
u rozezpívali.

„Čím, čím, čím, čím se umyt smím?“ Zesvitořil
mabeo a šel k louži na zem. Nejdříve se opatr-
ně rozhledl a pak se pyšně podíval do kalužin
ky jako do ptáčeho zrcítka.

„Čím, čím, čím... jsem pěkný, já vím.“ Skočil do
vody a divoce rámal křídly. Myslet snad bláhově,
že ho nikdo nevidí! Ale to už skřítek nevydržel.
Smál se nahlas té vrabčí rozpuštělosti. A nebyl
sám. Z hlíny se vyvířala malá chichotající žilka.

„Dobrý, den respolek.“

„Dobrý a šťastný, slečinko,“ vystřel z malého do-
mečku opatrně hlava šnek, „to se vám to klouže,
když jsou všude louže.“

„Pěkně“ pozdravení přejí, „pronesl skřítek nahlas,
když se přestal smát. Žitka a mrabec se zvědavě
otočili. Šel, zdá se se poněkud lekl, jeho oči se scho-
valy. Ze chvilky ale přece vykoukl ven.

„Jsem skřítek z brázového háje. Nikomu tu neznám.
Jsem na cestě, asi už dlouho.“ vydechl skřítek.

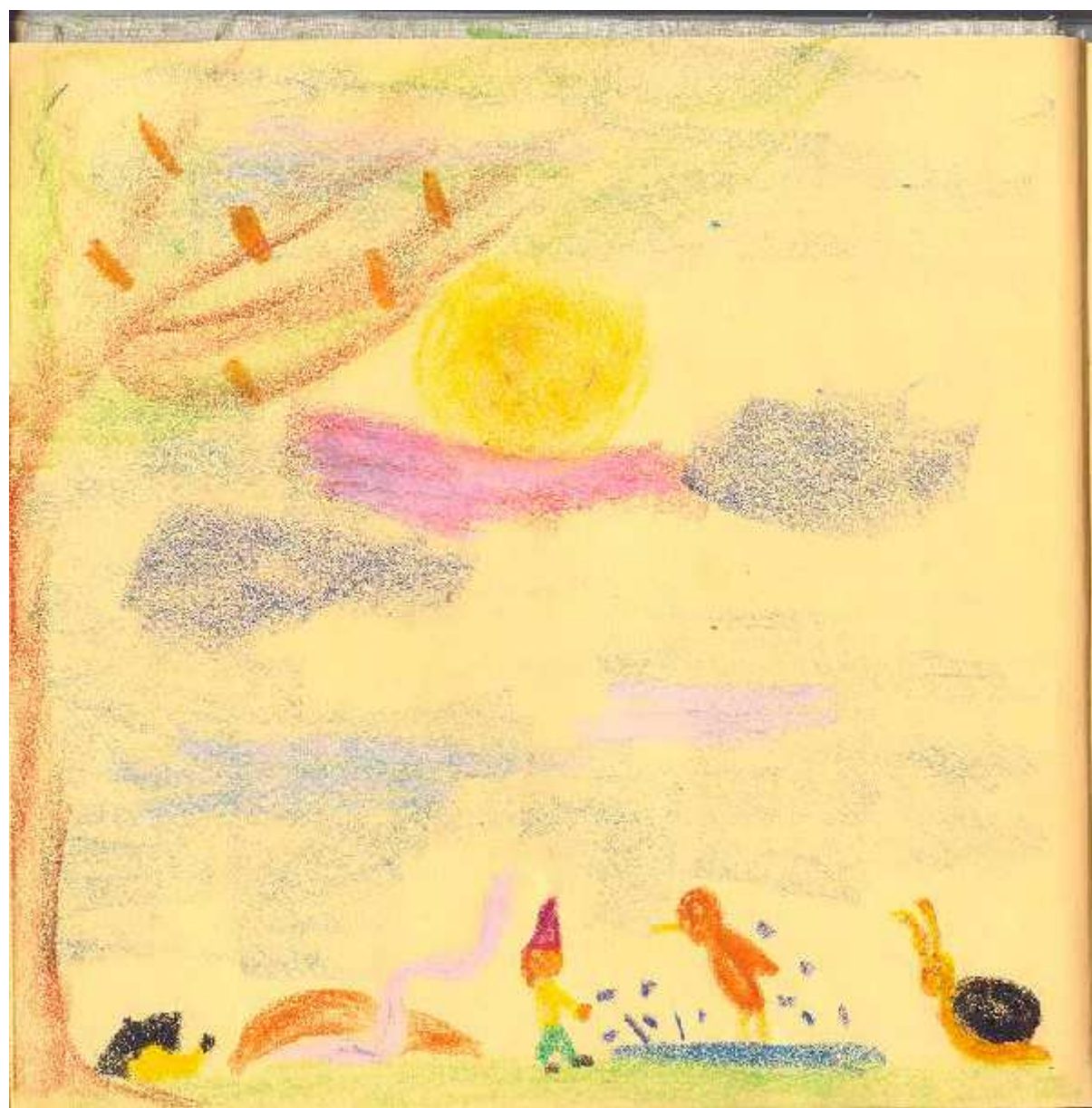
„Na cestě? Povídejte,“ zaprosila Žitka.

A tak skřítek vyprávěl. Jeho hlás byl jako teplé
sluneční políbení i malý motýl usedl na kličku
pampelišky a tiše poslouchal.

... „Svět je tak veličký a nebe tak vysoko.
Z koruny mého stromu slyšelo se mi křák bříč.“ po-
stesk si skřítek nakonec.

„Čím, čím, čím,“ zkušně kýval hlavou mrabec.

„Můžete tu přeci bydlet s námi, na sluneční pa-
se,“ řekl ještě, který celou dobu jen tiše naslouchal.

„Ano, ano, s námi...“ volali najednou všichni
a skřítečkovy srdíčko se radostí zatřepotalo. Ale pak
se zamyslel: „Moc rád jsem vás poznal.

Děkuji za krásné pozvání,
tak rád bych tu zůstal,
ale musím jít, musím jít dále.“

Všichni posměšněti.

„Lím, čím, čím, jít dále a s kým?“ zamyslel se
vrtáčiček a v tom hlubokém zamýšlení skočil
do louže. Bylo to tak veselé, až se všichni znovu ro-
zesmáli.

KDO DO LOUŽE SKOČÍ, SE SMUTKEM ZATOČÍ...

„Já bych snad mohl a moc rád bych alespoň
kouknout...“ zaprosil šneček.

Stráčet se na něho pokřivil, znal rychlost i odvahy
šnečí, ale přece... „Bude mi potěščením.“ řekl tedy.

Rozloučili se a vydali se spolu na cestu. Po
vlhké a kluké trávě se šlo dobře. Ale jen pršelo
na lesní půdě plnou jehličí a malých ka-
mínků, bylo tuž. Skřítek měl první bolíčky,
avšak šneček to co chvilu škřípalo mezi zuby.
„Znám, znáš,“ zaskřípal šneček, „ste jen pro
zbytečné používání.“

Skřítek se vesele zasmál.

„Jde, jorasin, vpravo a kroulet opatrně.“

Byla tam mezi stromy úzká travnatá cestička.

Šneček se schoval do domečku a skřítek ho po-
slehl. Obrátiv se kroulet dolů. Také skřítek se
odrezvil a kroul za kroultem našel se pro přesunu.

Smáli se a vydali odtá ten rychlostí. Hádajíte,
kdo vyhrál? První byl ŠNEČEK. a o něj zabloudil
skřítek. Měl namále. Nebyť šneček, skoušel by se do
potoka.

„Ráno, to byla jízda, zvláštní jízda!“ Radoval se
skřítek. Ale šneček nic...

„Snad se mu nic nestalo?“ Pohlídl opatrně nahoru
k šnečím domečku a hned věděl, jaké uškodilo.
Šnek z té pámahy usnul. A protože i sluníčko
se dříve schovalo do peřinek, opřel se skřítek
zády o domeček a poslouchal, jak v potoku
zpívají stříbrné vlnky nad ní ukolébavku.
A když je obě měsíce přikryl svým stříbrným
pláštěm, skřítek už o tom nevěděl.

Rozloučili se za namího kuropeční.

Bylo jim spolu moc pěkně, ale ozvalo se takové
to sňecí volání po domově... STYKANÍ...

Tomu se poručit nedá.

Vesele si zasmějí a každý se vydá svojí
cestou.

Skrítek přeskákal potok z kamene na kámen.
Některé z nich byly opředu kluzké a bylo to
nebezpečné, ale dokázal to. Cítil se na druhém
břehu potoka. Zhluboka se napsil a vydal se po
stěnce. Šplhala přímo do kopec Stromy se povolně
vzestupovaly. A čím výš skřítek šel, bylo jich má-
le. Přeci zpět se směl z nebezpečí výšky nadobd
přímě skřítkovi, tak nízké stromčky tu rostly.
Dech lačnicko dne byl horký a hustý. Skřítek se
zastavil a rozhlédl. V úkolu si sluníčko malovalo
pruhované stíny. Tmavá se kůže vlnila ve větru
a okolo věcholy jak hrůzy jistě se
z obloze. Skřítkovi se se zářivě hlava. Zhluboka
se nadechl a dolů už se pro jistotu nepouštěl.
Jen vzhůru. Když tam už kámen stěna.
Byla tak strma, že skřítek mohl často osprávnit.

Kámen po kameni měl šplhat vzhůru. Něčdy
soukl ruku tak silně, že musel svou čepičku
přidržovat, aby ji neodmačkal z rukojetku dolů. Ale
nanejednou se práce ocitla nahoru.

„Dokázat jsem TO!“ zvolal silně
a ovšem mu odpověděla „KÁZAL ŘEŠIT TO!“

I sluníčko mu zamávalo kutálek se po obloze
jako zlatý míč. A natáhlo si svůj čmáraný
polštářek. Už už by si po celodenní práci mohl
odpočinout, ale nanejednou polštářek zavřelo oké-
co.

„POZOR!“ zvolalo sluníčko.

Nad skřítkem se objevil temný stín.
„Co je to?“ upěsil se skřítek. Mě nic nečákal a del
se do věku. Věděl, co mu síly stačily. Stín se měl
nad něj a něj. Byl to velký černý pták
Najednou se oval uplácený ptáček přelétl, POMAL!
Vedle velkého bílého kamene leželo opouštěné hnízdo
Všichni ne tak docela kříd se v něm měli
ptáče a Anachy ptáče... Tak to tedy je, „pochopil
skřítek Skočil rychle do hnízda a vytáhl svou
čepičku. Schoval seba i ptáče.

„Kč!“ Sestěbi spolu a ani nevěděli.

Bylo slyšet jen pískot větru a prudké mávání kří-
del. Pak se ozval rozestřený pláč. Grdučka jim
prudce bušila. Kopce ten výkřik nesly ozvěnou si
dolu do údolí. Ještě chvíli seděli spolu schouleni
a ani nedutali. Potom skřítek poodhrnul čepičku
a uviděl jen modré nebe. Sluníčko si oddechlo.
Velký černý pták byl pryč.

"Děkuji ti," piplo ptáček.

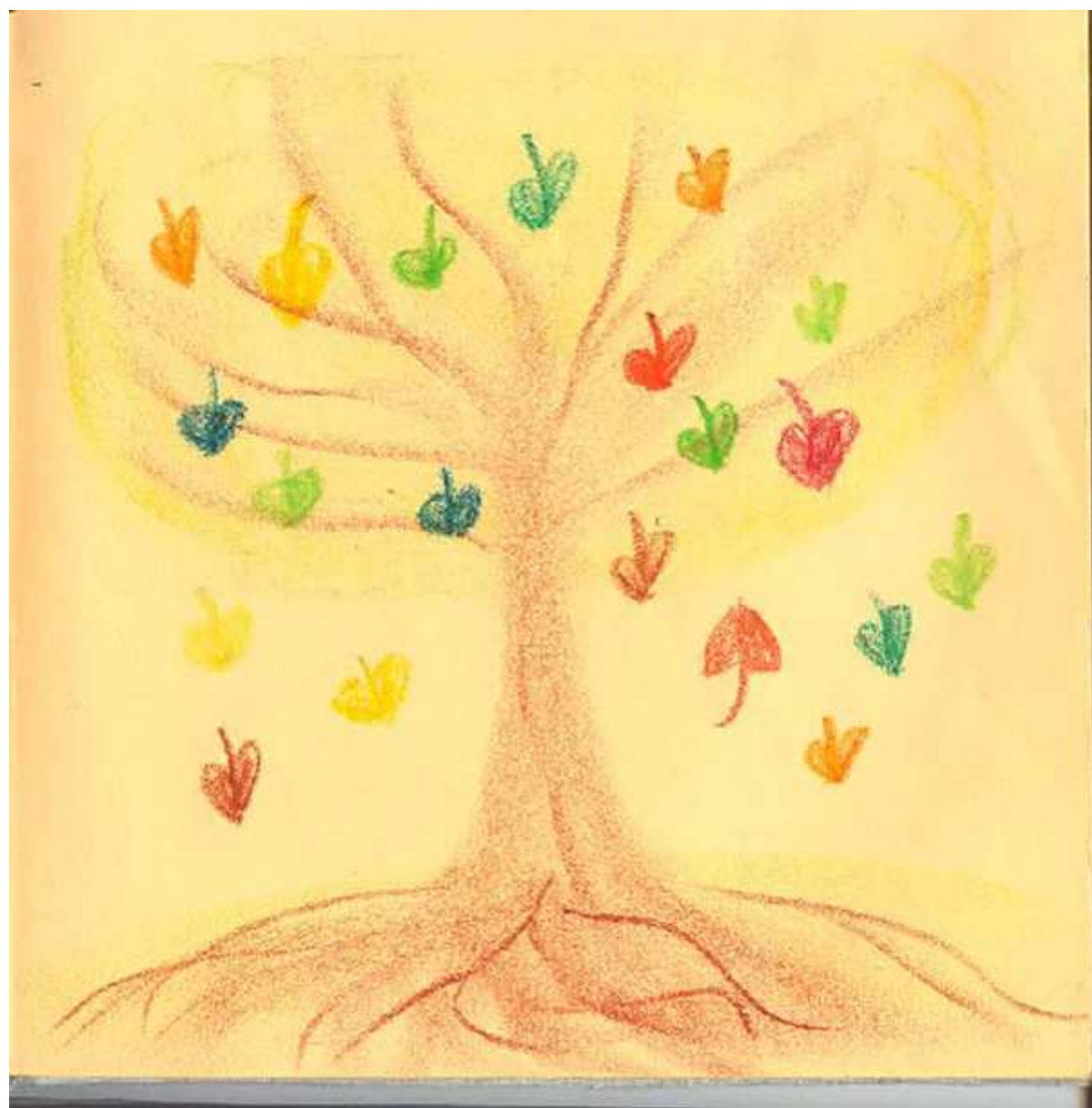
"Tak jsem se bál," začal skřítek
"já mám slouch pořádně, zlobím se ještě chvíli... prosím."

Piplo ptáček znovu a vklázel na oblohu.

Oponandu, nebo obléklo ruderní županek a vyšla poví
hvězda. "Mohl bych ti o nich vyprávět," vklázel ptáček
na oblohu. A tak se skřítek zvrátil hlouběji do tmavé.
Pláček švitořil a švitořil, ale skřítkem se brzy za-
vlnula děla. Pláček ho přikryl svým křídlem.

Když užít měsíc, spali v ole. Tm + horách
kde v noci je chlad a fouká studený vítr,
měli tu nejmenší parůvku. A pod ní bylo
knísně teploučko.

Králi je probudil chlad Olavieho snu, ale kolem
bylo bílo. To mlha zahléla svým závojem celou krajinu.
Dokonce tráva byla jako pocukrování, oduševnělá ledov-
ými krystalky. Slunce na obzoru tápalo a hledalo
cestu skrz.

„V té mlze zabloudím,“ poručil si skřítek.
„To se uvidí,“ vyskočilo ptáče vesele z kůstku. Za-
mávalo křídly, až se na nich zastřpytala jinovalka.
Několik slunečních paprsků posimrlo skřítku na
nosku. Už roztáhl se spolu s teplem pronikala k
němu i radost jako pohazení. Vyskočil a dal se
s ptáčkem do tance. Sluníčko bylo příliš zvědavé, aby
se i raději schovávalo. Vykouklo a usmálo se. Skřítek
i ptáček ho podnětili spárem, který se měl dít do ústí.
Hleděl stromy i pole, a kde se jich dotkl, mizela
studená ruka mlhy jako kouzlem.

Nasedni, volalo ptáče, „a pevně se drž!“
Vzlétli tak vysoko, že knízdečko sotva viděli krou-
žili kolem a ve skvrnitém srstu světili mokré
kapačky. Smáli se tak nahlas, že vzbudili i vítr,
co dosud spal. Vzal je pod své křídla a zvolna
je oba snášel na cestu do údolí. Letěli s mraky
nad vrcholky stromů a pak je vítr posadil
měkce do mechu.

„Děkujeme,“ volali oba, ale vítr už byl pryč.
„A tobě taky děkuji,“ přidal se skřítek a pohledl
na svého nového ptáčího kamanda. Ten si rozpači-
tě načechrával perí.

„Uvidíme se ještě?“ ... „Uvidíme!“ zasmálo se
ptáče a rozletělo se k nebeské výši. Ještě dlouho
si mávali, než se mu křídla proměnily v ma-
lou tečku na nebi.

Ještě se uvidíme," zašeptal pro sebe skřítek
a vydal se po lesní cestičce. Pod nohama mu šus-
talo spadání listů. To sluníčko si hrálo a natínalo
stromům šaty, červenou, zelenou i zlatou barvou.
Větr se chystal ty listěčky a stavěl z nich, co ho
napadlo. Když se ale zatočil, byli všichni ti dřevci
s dlouhými ocasy pryč. K němu se smáčelo jen ba-
rovní listí.

TO BYLA KRÁSA!

"Kde jsem to jen viděl," zasmál se skřítek a pak
ho to napadlo. "Takové je to přece doma... Co dělají
stromy u nás? Kam se před zimou schovají? Všichni
moji kamarádi? Uvidím je ještě?"

"Nebud' smutný... a poleť s námi," ozvalo se skřítko-
vi nad hlavou.

"Kam? Kam letíte?"

„Přece za sluníčkem. Brzy bude zima,“ švitořily
vlaštovičky. Kolem něžs materiďouška a skřítek na-
jednou vědět, co musí hledět. Přece ostaru DOMU!

Sluníčko mělo teď spoustu práce, nemohlo mu pomo-
ci. Jablička, šípky, tomky - všechno bylo třeba natřít
a nalosťit. A tak na skřítku jen zamrkalo. Vítr foukl
z jedno červenej uoněv jabličko hodit skřítečko
v dolů do trávy.

„Moc rád bych ho ochutnal,“ řekl ho skřítek,
„ale snad bych ho celé ani nasměš,“ a schoval
hluboko do kapsy.

Najednou se přihnál velký šedý mrak. Slunce se
schovalo a jen silný vítr odkudsi vyběhl. Zatočil
se nad jablonovým sadem a hrizel. Byl to studený
zlý severák a chtěl si hrát. Fúcel kolem stromů
a rval z nich svou silou nejen unavené listy ale
i jablčka, která pak roztáhoval...

Rychle prý: "Jestli mne dostihne, odnese mě bůh ní-
kam..." Pomyslel si skřítek a nůžběhl se. Ale zakopl
a nosík se mu zabořil do země.

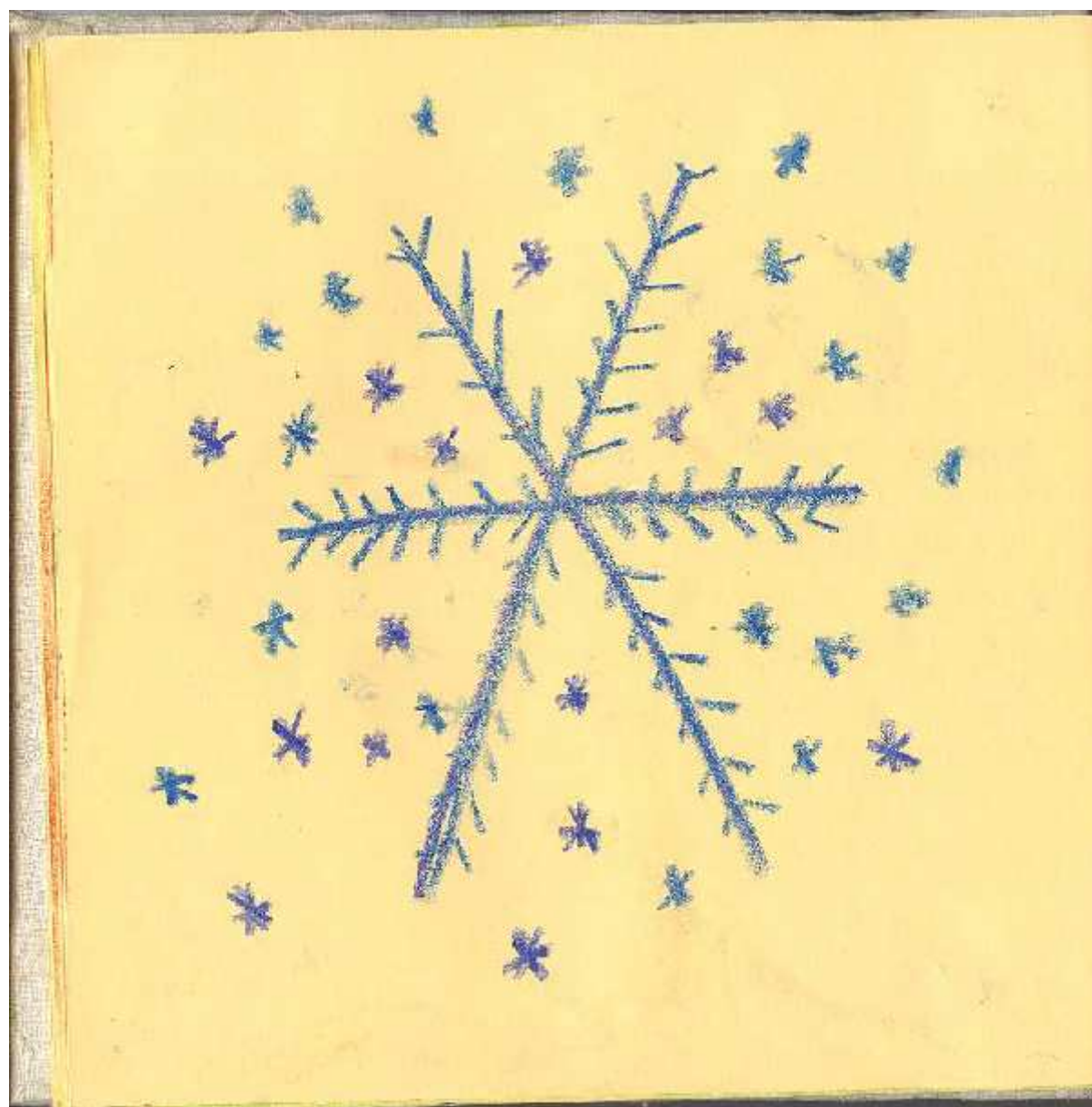
"MAM TĚ!" Laburáček lež divous a chack-
tal se, až se stromy otřásl.

"Pojď, schovej se," uslyšel skřítek hlas. Uvzl se
a olověl. V dutině stromu se krčila její rubinka.
Jeden skok a je uvnitř. Právě vás ještě se má to-
čí hlas. Tentu mu spíká sklamaný severák
a posledními jablčky dluce v zem.

„Tak bych vám jen poděkoval, zachránili jste
mne...“, přemýšlí skřítek a pak vyndá červené
jablíčko. Rozdělí ho na čtyři stejné díly, ječci
táta, máma, kluk i skřítek sám, všichni si trochu
trusí. „O to je dobře do břicha!“

Rádi by si povídali, však ižr venku zle
hvízdá. Ke slovu je nepuští. Hledí je... ale marně.
Tak se jim usíná za větrného spálení sládek.
Vždyť je chrání silný strom, chrání a větru
vzdoruje po celou noc.

K ránu se skřítek probudí. Ještě je lma. Jezečci dál
tvrdě spí. Nejspíš budou spát i celou zimu, vzpome-
ne si skříteček a každého i nach pohladí nežně po
čumáčku.

Děkuji vám kamarádi, ... ale musím jít ..."
Vysuka se upatrně z jidešho poliška.

"Brr... ta zima!" Otřepa se skřítek a zapne svůj
kabátek i na poslední knoflík. Čepičku přukáhne na
ouška těsněji.

I nebe se zatáhlo. Vítr ulíchl a na zem se nase-
první sněhová vločka. Přilepi se skřítkovi na nosá-
nek. Lastudí a je pryč. Pak druhá, třetí... Ráno
zima začala zčernat natřásat své periny.

Snáh krúpe skřítkovi pod nohama a kolem
je najednou tiše a bíle...

Postaral bych sněhoviče kamaráde, "napadne" skřítku.
Ale nestačí by tu SAM? Doma měla všechna zvířát-
ka nída to kulaté sněhové dobručisko. Kevarky by
přinesly oříšky místo oří a zajiček místo nosu
mrkvičku. Ale tady? Kde jsou vlastně všichni seho-
rani? Le by spali? ...
Skřítek se radil před sebou. V sněhové
závěji se objevila tu a tam nějaká stopa.
"Tahle mlha s deštěm je určitě psi a tudy kopral
zeje ..." Stopy ale zavel sněh příliš rychle. Skřítek
je nestačil ani vyhledávat déle. Chumakito stále kus-
těji a ceděte už byla celá zappraná. Nožičky se
bořily do závěji vle a vle. Stromy se zahabaly do
bíléh píšťů. A nebylo nic. Jen ticho. Snad jen vln
občas zakučet a fouk skřítkovi sněh přímo do obličeje.
Prý z kopace. Ale skřítkovi do smíchu nebylo.

Šel nazdarbůh, rovnou za nocem, chrty i po-
pu, jak mušel oči přivírat před studeným sněhem.

„Na stříbrnou vitku navlékám slzy stromů,
tak rád bych se vrátil,

vrátil bych se domů ... „napadlo skřítko ...

... „DOMŮ ... Ale kudy? Napravo, nalevo
dopředu dozadu kůde jen bilo najeďnou ...

Jak se tak zamyslel, zabořil se po kolena do sněhu.
Krok ... a je tady po něm. Sněhová zář skřítko strhla
a nese ho sebou.

„POMŮ, padám ...“, zvolal ještě, ale nic
nastihl, dopadl na zem, pomalu otevřel oči. Kolem
dokola černočerná tma, ani stopy po sněhu,
jenom úplně nahoře se světlá malá skupinka

"Kde to jsem?"

"Doma," zabručel tichý ale přátelský hlas.

"Doma?" podívil se skřítek.

"Doma, u jezevce!"

"Aha," zklamane si skřítek porzdechl.

"Udělal jsi nám díru do stropu," porzdechl si hlas,

"hmm, nevedí, půjde to opravit."

"Moc mě to mrzí, opravdu, ale jak bych se pak dostal ven?"

"Nedostaneš! Jsme zachumelení. A kam bys taky šel, ani boty nemáš."

Opravdu, skřítek se podíval, na své nožičky, byly bosé.

"Jak ale teď půjdu domů? Ani boty nemám," rozplácal se skříteček.

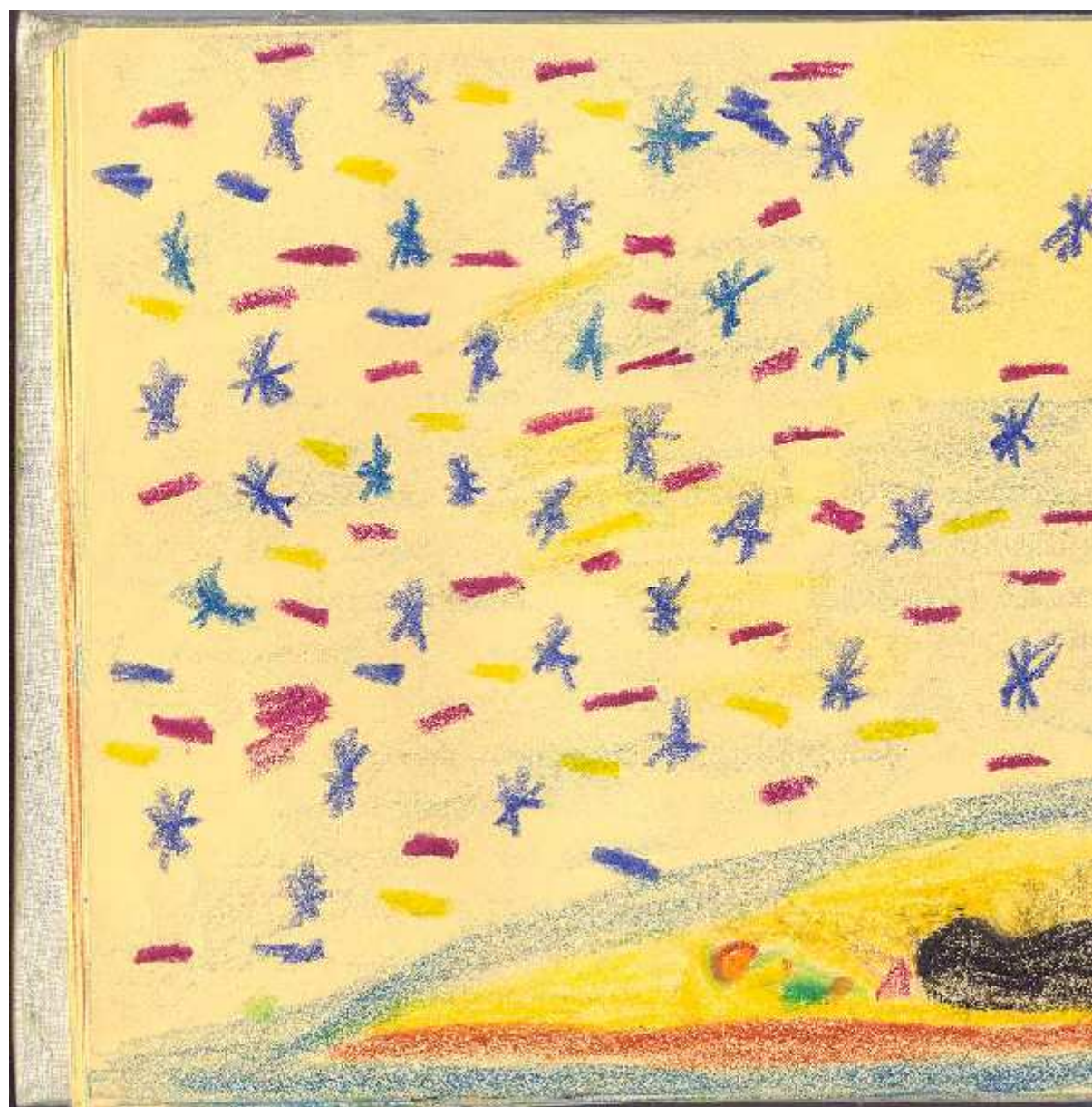

Pujdeš, až přijde pro, sniž roztaje a ty najdeš
cestu domů, utěšoval ho jezevec, „a baťo? Ty
uděláš dítěti...”

„Ale já se stejně nemám kam vrátit. Můj strom,
můj strom... je pryč. Kde bych bydlel? „smutnil
děl skřítek a kabelek měl mokry od slziček.

Jezevec ho ruel do náruče a pomalu po jezevčím
způsobu promluvil: „Tvůj strom je možná pryč,
ale jeho koruny tam ještě zůstaly. A v nich pron-
dí síla i všechna láska a nást, co jste spolu pro-
žili. K nim se musíš vrátit! Ony na tebe přece če-
kají a také ony jsou lékem na tvůj smutek...”

Houpal a houpal skřítko děl žije v náručí, až ten
doopravdy usnul. A zdálo se mu o velkém krásném
stromě, o jeho síle. Ten strom mu spíval a volal.

Jezerec zalépal díru na stropě. Pak ulehkl na
teplé místočko vedle skřítky a v tu ránu
spal.

Sníh se sypal a sypal, mráz stouhal
a JARO bylo daleko.

Ala přece i tak v lese všichni věděli,
ti, co spali
i ti, co nespali,
že ať je zima dlouhá,
studená,
příšná,
nekrutá,

že JARO ... JARO stejně vždycky přijde ...

